

Kapitola osmá Svatba

Další den ve tři hodiny odpoledne stáli Harry, Ron, Fred a George před velkým bílým stanem na zahradě a čekali na příjezd svatebních hostů. Harry se pořádně napil mnoholičného lektvaru a tak teď vypadal jako dvojče zrzavého mudlovského chlapce z Vydrníku Svatého Drába – blízké vesnice, kterému Fred ukradl přivolávacím kouzlem pár vlasů. Harryho chtěli představit jako Bratrance Barnyho a spoléhat na to, že se v rozvětveném příbuzenstvu Weasleyových nikdo nevyzná.

Všichni čtyři obdrželi zasedací pořádek a uváděli hosty na svá místa do stanu. Dav číšníků v bílých oblecích i hudební skupina se zlatými vestami dorazili o hodinu dříve a teď seděli pod nedalekým stromem. Harry v těch místech zahlédl i modravý kouř z dýmky. Otevřený vchod do stanu odhaloval dlouhý rudý koberec obklopený po obou stranách řadami křehkých zlatých křesel. Stojiny byly omotány bílými a zlatými květy. Nad místem, kde si Bill a Fleur již brzy měli říci své ano, přivázali Fred a George ohromné množství zlatých balónek. Kolem stanu, nad trávníkem i živým plotem poletovali motýli a včely. Harry se cítil trochu nepříjemně. Mudla, jehož podobu na sebe vzal, byl mohutnější, sváteční hábit mu byl proto těsný a bylo mu horko.

„Až já se budu ženit, budou mi všechny tyhle nesmysly jedno,“ pronesl Fred a tahal si za límec hábitu. „Každý si bude moct obléct, co chce, a mamku budu držet pod svazovacím kouzlem, dokud nebude po všem.“

„Když nad tím tak přemýšlím, dneska ráno už byla docela v pohodě,“ zareagoval George. „Jen chvíli brečela kvůli Percymu, že tu není, ale kdo by o něj stál. Páni, támhle už jdou, koukněte!“

Ve vzdáleném rohu dvorku se najednou začaly postupně objevovat postavy v hábitech veselých barev. Během několika minut se vytvořil zástup, který se zahradou proplétal ke stanu. Na Kloboucích čarodějek se vedle exotických květin usídlili nejrůznější ptáci a kouzelníci si ozdobili kravaty zářivými diamanty. Čím blíže dav byl, tím byla jejich diskuse hlasitější, a když dorazili ke stanu, nebyl přes ně slyšet ani bzukot včel.

„Super, myslím, že vidím pár vilích sestřenic,“ liboval si George a skoro si vykroutil krk, jak chtěl lépe vidět. „Někdo by jim měl říci, jak to tady chodí. Postarám se o ně...“

„Zpomalte, Vaše Sytosti,“ zastavil ho Fred a sám se prodral mezi čarodějkami středního věku, které šly v čele průvodu. Zamířil k páru hezkých mladých Francouzek a nabídl se: „permetiez moi to assiter vous?“ Místo odpovědi se slečny zachichotaly a nechaly se odvést ke stanu. Na George zbyly ony postarší čarodějky a Ron se ujal pana Perkinse, kolegy pana Weasleyho z ministerstva, zatímco Harry doprovázel starý hluchý pár.

„Ahoj,“ uslyšel známý hlas, když se opět dostal ze stanu ven. Na začátku fronty čekali Lupin s Tonksovou, která pro tuto událost zvolila blondáté vlasy.

„Artur říkal, že jsi tu jediný, kdo má kudrnaté vlasy. Omlouvám se za ten včerejšek,“ ztišila hlas, když je Harry vedl uličkou. „Ministerstvo zaujalo v poslední době silně antivlkodlačí postoj, a tak jsme si říkali, že ti naše přítomnost moc nepomůže.“

„To je v pořádku, chápu to,“ odpovídal Harry spíše Lupinovi než Tonksově. Ten mu věnoval letmý úsměv, ale když se odvracel, Harry znovu zahlédl utrápený výraz. Nerozuměl tomu, ale nebyl čas nad tím přemýšlet. Pozornost na sebe upoutal Hagrid. Nepochopil totiž úplně Fredovy instrukce a místo na speciální prodlouženou a zpevněnou lavičku se chtěl posadit na pět křesel. Výsledkem byla jen velká hromada zlatých třísek.

Zatímco pan Weasley napravoval škody a Hagrid se omlouval všem, kdo byli ochotni ho poslouchat, Harry se vrátil ke vchodu. Proti Ronovi tu stál ten nejpodivnější kouzelník, jakého kdy viděl. Trochu šilhal, bílé vlasy po ramena vypadaly jak cukrová vata, stuha na klobouku visela až k nosu a na sobě měl hábit v jakémsi odstínu žloutkově žluté barvy. Krk mu obepínal medailon ve tvaru oka v trojúhelníku.

„Xenofilus Lovegood,“ představoval se a podával Harrymu ruku. „Bydlím se svou dcerou hned za kopcem a Weasleyovi byli tak laskaví a pozvali nás. Myslím, že mou dceru Lunu znáte,“ obrátil se na Rona.

„No ano,“ souhlasil Ron, „ona tu není?“

„Bloumá vaší okouzlující zahrádkou. Chce pozdravit trpaslíky, kteří vám ji tak krásně zamořili. Jen málo kouzelníků si uvědomuje, jak moc se můžeme naučit od těch malých tvorečků - nebo, abychom je nazývali správným jménem - Gernumbli gardensi“

„Ti naši umí jen množství úžasných sprostých slov,“ prohlásil Ron, „ale mám pocit, že za to můžou Fred a George.“

Luna se objevila ve chvíli, kdy Harry vedl dovnitř další skupinku.

„Ahoj Harry,“ pozdravila ho

„Oh - jmenuju se Barny,“ namítl, trochu vyvedený z míry.

„Jméno sis změnil taky?“ zeptala se s úsměvem.

„Jak víš...?“

„Jen podle tvého výrazu.“

Stejně jako její otec měla Luna šaty žluté barvy, která ladila se slunečnicí ve vlasech. Když si člověk na tu záři zvykl, Luna vypadala docela hezky. Ale alespoň jí na uších nevisely ředkvičkové náušnice.

Xenofilus byl zabrán do konverzace se svým známým, a tak si rozhovoru Luny a Harryho ani nevšiml. K dceři se otočil, až když mu ukazovala zvednutý prst. „Tati, koukni, jeden z trpaslíků mě kousl!“

„Úžasné! Trpasličí sliny jsou nesmírně užitečné,“ pronesl pan Lovegood. Chytil Lunin natažený prst a studoval krvácející otisky zubů. „Má drahá dcero, kdybys dnes měla pocit, že máš neobyčejné schopnosti - jako třeba že máš neodolatelnou touhu zpívat operu nebo mluvit jezerštinou - nebraň se tomu. Možná jsi dostala dar od Gernumbliů.“

Ron, který šel právě proti nim, si jen odfrkl.

„Ať se klidně směje,“ pronesla Luna, když je Harry doprovázel k sedadlům. „Můj otec věnoval výzkumu Gernumblií magie spoustu energie.“

„Vážně?“ Harry už se dávno rozhodl, že nebude s podivnými názory rodiny Lovegoodových polemizovat. „Jsi si jistá, že to kousnutí nechceš ošetřit?“

„Ne, to je v pohodě,“ se zasněným výrazem si olizovala zraněný prst a prohlížela si Harryho od hlavy k patě. „Sluší ti to! Říkala jsem tátovi, že většina lidí bude oblečena ve svátečním, ale on tvrdí, že šaty barvy slunce na svatbě přinášejí štěstí.“

Odběhla za otcem. Ron se objevil znovu, tentokrát nabídl rámě postarší čarodějce. Skobovitým nosem, rudými očními linkami i růžovým koženým kloboukem se podobala špatně naladěnému plameňákovi.

„... tvé vlásky jsou příliš dlouhé, Ronalde. Chvilí jsem si myslela, že jsi Ginerva. U Merlinovy brady, co si to jen Xenofilus Lovegood oblékl? Vypadá jako omeleta. A kdo jsi ty?“ zaměřila se na Harryho.

„Tetičko Muriel, to je přece náš bratranec Barny!“

„Další Weasley? Množíte se jako trpaslíci! Není tu Harry Potter? Doufala jsem, že se tu potkáme. Myslela jsem, že jste přátelé, Ronalde. Nebo ses jen vytahoval?“

„Ne... on... nemohl přijít...“ zrudl Ron.

„Omluvil se, že mám pravdu? Tak asi není tak hloupý, jak vypadá na fotkách v novinách. Právě jsem ukazovala nevěště, jak jí bude má členka nejlépe slušet,“ křičela na Harryho. „Před staletími ji pro naši rodinu zhotovili skřeti. Ta holka vypadá dobře, ale přece jen... je to Francouzka. No dobře, najdi mi pořádné místo, Ronalde, je mi sto sedm a neměla bych dlouho stát.“

Když Ron odcházel, hodil po Harrym významným pohledem a pak se po dlouhou dobu neukázal. Než se znovu setkali u vchodu, Harry už usadil víc než tucet lidí. Stan byl skoro plný a venku už se netvořila fronta.

„Muriel je jak noční můra,“ vysvětloval Ron a otíral si rukávem zpocené čelo. „Dřív k nám každoročně jezdila na Vánoce, ale pak jí Fred a George při večeři dali pod židli hnojůvku, a tak se díkybohu urazila. Táta tvrdí, že je vyškrtla ze závěti. Jako kdyby jim to vadilo, vydělávají tak rychle, že jednou budou bohatší než celá rodina. Páni!“ dodal a několikrát zamrkal, blížila se totiž Hermiona. „Vypadáš úžasně!“

„Pořád tě to překvapuje,“ usmívala se Hermiona. Šeříkové splývavé šaty ladily s botami na vysokých podpatcích a rovné rozpuštěné vlasy se třpytily. „Vaše prateta Muriel by s tebou nesouhlasila, potkaly jsme se, když Fleur předávala členku. Nejdřív se zeptala: ‚Drahoušku, to je ta mudlovská čarodějka?‘ a pak dodala ‚špatná postava a hubené kotníky!‘“

„Neber to osobně, je hrubá ke všem,“ uklidňoval ji Ron.

„Bavíte se o Muriel?“ zapojil se do hovoru George, když s Fredem vylezli ze stanu. „Právě jsem se dozvěděl, že mám uši nakřivo jako starý netopýr. Chybí mi tu starý strejda Bilius, s ním byla na svatbách aspoň sranda.“

„To byl ten, co spatřil Smrtonoše a o čtyřiaadvacet hodin později umřel?“ zeptala se Hermiona.

„No jo, ke konci už byl divný,“ přitakal George.

„Ale byl duší každé akce, než se zbláznil. Vypil celou láhev ohnivé whisky, pak vtrhl na parket, vyhrnul si hábit a začal chrlit kopice květin z...“

„Vypadal jako opravdový čaroděj,“ přerušila ho Hermiona a Harry se jen smál.

„Z nějakého důvodu se nikdy neoženil,“ pronesl Ron.

„Udivuješ mě,“ odpověděla Hermiona.

Smáli se tak nahlas, že si nikdo nevšiml opozdilce, černovlasého muže s dlouhým zahnutým nosem a silným tmavým obočím, dokud nepodal Ronovi svou pozvánku a upřel svůj pohled na Hermionu. „Vypadáš úšasně!“

„Viktore!“ vykřikla a upustila svou malou kabelku. Ta navzdory svým rozměrům hlasitě bouchla. Celá červená se pro ni shýbla. „Nevěděla jsem, že jsi... bože... ráda tě vidím... jak se máš?“

Ron se znovu výrazně zarděl až po uši. Pečlivě zkontroloval Krumovu pozvánku, jako kdyby byla celá falešná, a možná až příliš nahlas pronesl „jak to, že jsi tady?“

„Pozvala mě Fleur,“ odpověděl Krum a nadzvedl obočí.

Harry proti Krumovi nic neměl, a tak si s ním potřásl rukou. Napadlo ho, že by ho měl odvést dostatečně daleko od Rona, nabídl mu tedy doprovod na místo.

„Tvůj přítel není rád, že mě vidí,“ konstatoval Bulhar, když vstoupili do přeplněného stanu. „Nebo je to příbuzný?“ dodal s pohledem na Harryho zrzavou kšticí.

„Bratranec,“ zamumlal Harry, ale Krum už ho neposlouchal. Poutal na sebe pozornost, hlavně vílí. Přece jen se jednalo o známého famfrpálového hráče. Lidi natahovali krky, aby na něj aspoň trochu viděli. Ron, Hermiona, Fred a George se rychle blížili.

„Je čas jít na místa,“ pobídl Harryho Fred, „nebo nás nevěsta zašlápne.“

Harry, Ron a Hermiona se usadili ve druhé řadě, přímo za Fredem a Georgem. Hermiona rozpačitá a Ron stále rudý. Za chvíli se naklonil k Harrymu: „Všiml sis, že si pěstuje trapnou bradku?“

Harry vydal neutrální zvuk.

Stan se naplnil nervózním očekáváním a povšechné špitání přerušovaly jen občasné výbuchy smíchu. Pán a paní Weasleyovi přicházeli uličkou, smáli se a mávali příbuzným. Paní Weasleyová měla na sobě nové ametystové šaty doplněné kloboukem ve stejné barvě.

V přední části stanu se po chvíli zvedli Bill a Charlie ve slavnostních hábitech s dlouhými bílými růžemi na klopách. Fred obdivně hvízdal a některá z víl se zachichotala. Všichni utichli, když se ozvala hudba z něčeho, co vypadalo jako zlaté balónky.

„Aaach,“ vzdychla Hermiona a otočila se, aby lépe viděla na vchod. Uličkou teď procházel pan Delacour s Fleur a kouzelníci i čarodějky vydali hromadný obdivný povzdech. Fleur se téměř vznášela a pan Delacour jen zářil. Fleur měla na sobě jednoduché bílé šaty a vypadala jako zářící stříbrný paprsek. Obvykle její krása zastíňovala všechny ostatní, ale dnes snad ostatním na kráse přidávala. Ginny a Gabriela – obě ve zlatých šatech – vypadaly ještě krásněji než obvykle a když Fleur došla až k Billovi, jakoby se nikdy se Šedohřbetem nesetkal.

„Dámy a pánové,“ ozval se zpěvavý hlas. Harry v mírném šoku uviděl malého rozcuchaného mužička, přesně téhož, který vedl Brumbálův pohřeb. Ted' stál před Billem a Fleur: „Sešli jsme se zde, abychom oslavili spojení dvou duší...“

„No ano, má čelenka vše jen umocňuje,“ pronesla Muriel rádoby šepotem. „Ale musím zkonstatovat, že Ginevra má až moc krátké šaty.“

Ginny se ohlédla, mrkla na Harryho a pak se znovu otočila dopředu. Harry se v mysli přenesl do dob, kdy trávil jen s Ginny řadu odpolední na opuštěných školních pozemcích. Zdálo se to být tak dávno. Vždycky mu připadalo, že je to všechno moc krásné, aby to byla skutečnost. Úžasně hodiny strávené s normálním člověkem, s osobou bez spojení s kletbou v podobě jizvy tvaru blesku na čele.

„Williame Arthure, berete si Fleur Isabelle...?“

V přední řadě posmrkávaly paní Weasleyová a Delacourová do svých krajkových kapesníčků. Troubení zezadu všem oznámilo, že dojetí zmohlo Hagrida tak, že vytáhl jeden ze svých kapesníků rozměrů ubrusu. Hermiona se rozhlédla kolem sebe a její oči plné slz spočinuly na Harrym.

„...prohlašuji vás za muže a ženu. Přeji šťastný společný život.“

Rozcuchaný kouzelník mávl hůlkou nad hlavami novomanželů a v tu chvíli se objevila sprška stříbrných hvězdiček a pomalu se snášela na zamilovaný pár. Fred a George zatleskali a tím začaly zlaté balónky praskat. Z nich létaly bílé holubice a jejich zpěv spolu s cinkáním zlatých zvonečků vhodně doplňoval ruch ve stanu.

„Dámy a pánové. Rád bych vás požádal, abyste povstali.“

Všichni tak učinili, snad jen tetička Muriel nesrozumitelně ale nahlas protestovala. Ceremoniář znovu mávl hůlkou. Židle vzlétly do vzduchu a plátěné stěny stanu zmizely, takže svatebčané stáli pod plátěnou

sřechou se zlatými podpěrami a mohli si tak vychutnat překrásný výhled na sluncem zalitou zahradu a okolní krajinu. Následně se uprostřed stanu objevila kaluž zlata a vytvořila na zemi taneční parket. Židle, které poletovaly kolem, se přemístily k malým prostřeným stolům a poslušně klesly k zemi.

„To je příjemné,“ pochvaloval si Ron, když se objevili číšníci s tácy dýňového džusu, máslového ležáku a ohnivé whisky. Další se prohýbali pod nákladem zákusků a sendvičů.

„Měli bychom jim jít poblahopřát,“ pronesla Hermiona, která stála na špičkách, aby zjistila, kde Bill a Fleur přijímají gratulace.

„Na to bude dost času,“ namítl Ron a z tácu kolemjdoucího číšníka sebral tři láhve máslového ležáku. „Hermiono, chvátni, ať máme místo u stolu. Tam ne! Nikde blízko Muriel...“

Ron zamířil přes prázdný taneční parket a i při chůzi se rozhlížel kolem sebe. Harry si byl jistý, že se snaží mít Kruma z dohledu. Když dorazili na opačnou stranu, většina stolů už byla obsazena. Volno bylo jen u stolu, kde seděla samotná Luna.

„Můžeme si přisednout?“ zeptal se Ron.

„Samozřejmě,“ souhlasila šťastně. „Tatínek právě předává náš dar Billovi a Fleur...“

„A co to je, celoživotní dodávka dýňokořů?“

Hermiona ho chtěla pod stolem nakopnout, ale místo toho trefila Harryho. Tomu do očí vhrkly slzy bolesti a na chvíli ztratil nit konverzace.

Kapela začala svoji produkci a první tanec patřil Billovi s Fleur. Sklidili za něj potlesk. Po chvíli se připojil pan Weasley s madam Delacourovou, přidali se i paní Weasleyová a Fleurin otec.

„Mám ráda tenhle song,“ prohlásila Luna a zavlhla se ve valčíkovém rytmu. O pár sekund později vběhla na parket, kde se sama točila na místě s rozpaženýma rukama a zavřenýma očima.

„Je úžasná, že jo?“ obdivoval ji Ron. „Vždycky má dobrou náladu.“

On ale o tu svou v mžiku přišel. Na Lunino místo se totiž posadil Viktor Krum. Hermiona vypadala, jako by jí to udělalo radost, ale tentokrát tu nebyl kvůli ní. „Kto je ten muž ve šlutém?“ zeptal se zamračeným výrazem.

„To je Xenofilus Lovegood, otec naší kamarádky,“ pronesl Ron. Bojovným tónem se snažil dát najevo, že je žádná ironie nevyprovokuje k posměchu. „Pojď si zatancovat,“ vyzval náhle Hermionu.

Vypadala překvapeně a potěšeně zároveň. Vstala a brzy se vmísili do stále rostoucího davu na parketu.

„Oni spolu něco mají?“ ptal se Krum, který tím byl mírně zmaten.

„No... něco na ten způsob,“ dostal od Harryho neurčitou odpověď.

„A ty jsi kdo?“

„Barny Weasley.“

Potřásli si rukama.

„Tý, Barný... jak dobře znáš toho Lovegooda?“

„Dneska jsme se setkali poprvé. Proč?“

Krum se nad svou sklenicí znovu zlostně zamračil. Očima pořád sledoval Xenofilia, který diskutoval s několika kouzelníky na druhé straně parketu.

„Protože kdyby já nebyl chost Fleur, uchodil bych ho, tady, protože nosí na hrudi ten sprostý symbol.“

„Symbol?“ zopakoval Harry, když i on se na Xenofilia podíval. Trojúhelníkové oko mu zářilo na hrudi. „Proč? Co je s ním špatně?“

„Grindelwald. To je jeho znamení.“

„Grindelwaldovo? Toho temného čaroděje, kterého Brumbál porazil?“

„Přesně tak.“

Krum hýbal čelistmi, jako kdyby žvýkal. „Grindelwald zabil hodně lidí, mezi nimi i mého dědečka. V děchto krajích nikdy neměl takovou moc, žiká se, že se Brumbála bál. Oprávněně, když si vzpomeneme, ší rukou skončil. Ale tohle,“ ukázal prstem na Xenofilia, „tohle je jeho symbol, přesně ho poznávám. Grindelwald ho vytesal do zdí v Kruvalu, kam chodil to školy. Pár chlupáků ho obkreslili to svých knížek a oblešení, aby tím šokovali a ochromili ostatní. Ti, kdo kvůli Grindelwaldovi pzišli o rodinu, jim to ale vysvětlili.“

Dál vztekle zíral na Xenofilia a praskal přitom klouby. Harry byl zmatený. Nechtělo se mu věřit, že by Lunin otec podporoval černou magii a navíc nikdo jiný ve stanu nevypadal znepokojený tím, že by symbol poznal.

„Jsi si jistý, že... ehm... je to Grindelwaldovo...?“

„Nemýlím se,“ dostalo se mu chladné odpovědi. „Ten symbol mě provází po několik let, znám ho dobře.“

„No, je tu šance, že Xenofilus ve skutečnosti nezná význam toho symbolu. Lovegoodovi jsou trochu... neobvyklí. Mohl k němu snadno přijít a domnívat se, že jde o průřez hlavy zmuchloroha smrkáče nebo něco podobného.“

„Průřez hlavy šeho?“

„Nevím, co to je, ale on a jeho dcera je usilovně o prázdninách hledají.“

Harry měl pocit, že svým popisem neprokazuje Luně a jejímu otci dobrou službu.

„To je ona,“ řekl nakonec a ukázal na Lunu, která stále tančila sama a rukama pohybovala jako někdo, kdo odhání obtížný hmyz.

„Proš to tělá?“

„Asi zkouší odehnat nějakého Myslokaza,“ odpověděl Harry, který ty symptomy moc dobře znal.

Nevypadalo to, že je Krum rozhodnutý, jestli Harrymu věřit nebo ne. Vytáhl hůlku ze svého hábitu a hrozivě jí klepal o stehno, až z ní vylétly jiskry.

„Gregorovič!“ najednou Harry vykřikl až Krum vylítl ze židle. Harry byl ale natolik vzrušený, že si toho nevšímal. Při pohledu na Krumovu hůlku se mu v hlavě vrátily vzpomínky: Turnaj tří kouzelníků a Ollivander pečlivě zkoumá hůlky.

„Có s ním?“ Krum se podezřívavě otočil na Harryho.

„Vyrábí hůlky!“

„To já vím!“

„Vyrobil i tvoji hůlku. To je to, proč jsem si myslel... famfrpál...“

Krum vypadal podezřívavě čím dál víc.

„Jak víš, že moje chůlka je od Gregoroviče?“

„Myslím... že jsem to někde četl. V nějakém... fanouškovském časopise,“ improvizoval Harry nejistě, ale Kruma to zřejmě uchlácholilo.

„Nějak si nepamatuji, že bych se svými fanoušky mluvil o chůlce...,“ přemýšlel smířlivě nahlas.

„No... takže co vlastně dneska Gregorovič dělá?“

Krum vypadal zmateně.

„Před pár lety šel do důchodu. Moje chůlka byla jedna z jeho posledních. Jsou nejlepší... i ktyž vím, že vy Britové dáváte přednost Ollivanderově krámu, samozřejmě.“

Harry mlčel. Předstíral, že se stejně jako Krum věnuje dění na parketu, ale usilovně přemýšlel. Voldemort hledal proslulého výrobce hůlek a důvod byl takřka jasný. Jistě to bylo tím, co Harryho hůlka způsobila té noci, kdy se s Voldemortem honili po obloze. Hůlka z cesmínového dřeva s ocasioním perem ptáka Fénixe si podrobila zapůjčenou hůlku a to Ollivander nepředpokládal nebo tomu nerozuměl. Věděl by Gregorovič víc? Byl opravdu lepší než Ollivander, rozuměl tajemství hůlek tak, jak se k tomu Ollivander nikdy nedostal?

„To je ale chezká tívka,“ zaslechl od Kruma a vrátil se tak do reality. Krum ukazoval na Ginny, která se přidala k Luně. „To je taky tvoje příbuzná?“

„Jo,“ odpověděl okamžitě podrážděný Harry. „A už někoho má. Žárlivce. Svalouna. Bude lepší, když se s ním nepotkáš.“

Krum zavrčel a znovu se zvedl.

„K šemu mi to je, že jsem známý a slavný famfrpálový hráš, když každá hezká cholka už někoho má.“

Odešel. Harry si od číšníka nabídl sendvič a proplétal se krajem přeplněného parketu. Chtěl najít Rona a Gregoroviče s ním probrat, ale ten se vlnil uprostřed parketu s Hermionou. Harry se opřel o jeden ze zlatých sloupů a sledoval Ginny s Leem Jordanem, kamarádem Freda a George. Snažil se nenechat se rozhodit slibem, který dal Ronovi.

„Na žádné svatbě nikdy nebyl, takže nemohl porovnat, jak se liší mudlovské obřady a zvyky od těch čarodějných. Byl si ale jist, že se u mudlů nepodává svatební dort, že po nakrojení nevzlétnou dva fénixové ani se skleničky samy nedolévají z poletujících lahví šampaňského.“

Jak večer vrcholil a pod stříšku se do záře zlatých luceren začaly stahovat můry, nálada byla stále rozjařenější. Fred a George už před chvílí zmizeli do tmy s párkem Fleuřiných sestřenic, Charlie, Hagrid a jakýsi kouzelník s purpurovým kloboukem zpívali v rohu baladu „Hrdina Odo“.

Harry se prodíral davem a snažil se utéct před opilým Ronovým strýčkem, který se rozhodoval, jestli náhodou Harry není jeho syn. U jednoho stolu si všiml osamělého starého čaroděje. Díky chomáči bílých vlasů vypadal spíše jako odkvetlá pampeliška, i když se to snažil zakrýt kloboukem prožraným moly. Připadal mu povědomý. Po chvíli přemýšlení si uvědomil, že má před sebou Elfiase Doge, člena Fénixova řádu a autora Brumbálova nekrologu.

Popošel k němu.

„Mohu si přisednout?“

„Samozřejmě. Samozřejmě,“ přitakal Doge vysokým sípavým hlasem.

Harry se předklonil.

„Pane Doge, jsem Harry Potter.“

Doge zalapal po dechu.

„Můj drahý chlapče. Artur mi říkal, že se tu objevíte v jiné podobě. Jsem tak rád, tak poctěn...“

Nervózní a vzrušený Doge polil Harryho šampaňským ze své sklenky.

„Přemýšlel jsem o tom, že vám napíšu,“ šeptal, „po tom, co Brumbál... ten šok... a jsem si jistý, že pro vás...“

Jeho malá očka byla náhle plná slz.

„Četl jsem nekrolog, který jste napsal do Denního věstce. Nevěděl jsem, že jste znal profesora Brumbála tak dobře.“

„Jako nikdo jiný,“ otíral si slzy z očí šátkem. „Rozhodně jsem ho znal nejdéle, pokud ovšem nepočítáte Aberfortha ... a s ním lidi nikdy nějak nepočítali...“

„Když už byla řeč o Denním věstci... Pane Doge, nevím, jestli jste viděl...“

„Prosím, říkej mi Elfiasi, drahý chlapče.“

„Elfiasi, viděl jste ten rozhovor s Ritou Holoubkovou na téma Brumbál?“

Dogeho obličej se hněvem zbarvil do fialova.

„Ano, četl jsem ho. Ta žena, i když sup by pro ni bylo přesnější pojmenování, mi nedala pokoj, dokud jsem si s ní nepromluvil. Skoro se stydím přiznat, že jsem na ni byl hrubý, nazval jsem ji obtížným hmyzem a výsledkem bylo znevážení mé soudnosti.“

„V tom rozhovoru,“ šel si Harry za svým, „Holoubková naznačovala, že se profesor Brumbál v mládí zajímal o černou magii.“

„Nevěřte ani slovu!“ vykřikl Doge. „Ani slovu, Harry! Nic by vám nemělo pošpinit vzpomínku na Albuse Brumbála!“

Harry se zahleděl do Dogeho utrápeného obličejce a necítil se neklidně, spíše zklamaně. Vážně si Doge myslel, že to je tak jednoduché? Prostě nevěřit? Nevěděl snad, že Harry si musí být jistý, že musí vědět všechno?

Doge vypadal znepokojeně, asi vytušil, co se v Harrym děje, a rychle pokračoval. „Harry, Rita Holoubková je příšerná...“

Ale jeho větu přerušilo hlasité zachechtání.

„Rita Holoubková? Miluju ji, vždycky ji čtu celou!“

Harry a Doge vzhledli a spatřili tetičku Muriel, která držela sklenici se šampaňským a pera na klobouku tancovala. „Víte, že napsala knihu o Brumbálovi?“

„Zdravím, Muriel,“ pronesl Doge. „To víme, právě jsme se o tom bavili.“

„Ty, kluku! Dej mi svou židli. Je mi sto sedm!“

Další z rusovlasých Weasleyových bratřanců polekaně vyskočil ze židle a tetička Muriel si ji nečekaně bryskně přitáhla mezi Harryho a Doge a usedla na ni.

„Znovu tě zdravím, Barry, nebo jak se vlastně jmenuješ. Takže Elfiasi, co jsi to říkal o Ritě Holoubkové? Víš, že napsala Brumbálovu biografii? Už se nemůžu dočkat, až se do ní začtu. Nesmím zapomenout si ji včas objednat v Krucánkách a Kaňourech!“

Doge nezměnil svůj vážný a strnulý výraz. Muriel vyprázdnila svůj pohár a lusknutím kostnatých prstů přivolala číšníka, aby jí dolil. Dala si další pořádný lok, řihla si a povídala dál. „Nemusíte se tvářit jako párek nadívaných žabáků. Než se stal tím váženým, uznávaným a všemi těmi dalšími blbostmi ověřeným, říkalo se o Albusovi spoustu zajímavých historek!“

„Střípky vytržené z kontextu,“ zrudl opět Doge.

„To tvrdíš ty, Elfiasi,“ chichotala se tetička Muriel. „Všimla jsem si, že jsi v tom nekrologu vynechával ty nepříjemnosti.“

„Je mi líto, že máte ten pocit,“ pokračoval Doge ještě chladnějším tónem. „Rád bych vás ujistil, že to bylo od srdce.“

„Všichni víme, že jste Brumbála uctíval. Troufám si tvrdit, že stále věříte, že je světec, i když se ukáže, jak to bylo s jeho motáčkou sestrou.“

„Muriel!“

Harrymu přeběhl po zádech mráz, ale neměl nic společného s chladným šampaňským.

„Co tím myslíte?“ zeptal se Muriel. „Kdo říkal, že jeho sestra byla moták? Myslel jsem, že byla nemocná.“

„Tak to sis myslel špatně, Barry, víš?“ odpověděla mu Muriel a s potěšením sledovala, jaký dojem udělala její slova na ostatní. „Jak bys ty o tom mohl něco vědět? Stalo se to roky a roky předtím, než sis

vůbec začal cokoli myslet, a je pravda, že ani my, kteří jsme to zažili, jsme netušili, co se skutečně stalo. To je důvod, proč už se nemůžu dočkat toho, co Holoubková objevila. Brumbál o své sestře dlouhou dobu mlčel!“

„Nepravda!“ vypískl Doge. „Absolutní lež!“

„Nikdy mi neřekl, že jeho sestra byla moták,“ pronesl bezmyšlenkovitě Harry a stále cítil mrazení po těle.

„A proč by ti to taky měl říkat?“ zpozorněla Muriel, zhoupala se na židli a snažila se zaostřit na Harryho.

„Důvod, proč Albus o Arianě nikdy nemluvil, je podle mého názoru jasný,“ promluvil trochu přiškrceně Elfias. „Její smrt ho tak zničila, že...“

„A proč ji tedy nikdo jiný nikdy neviděl, Elfiasi?“ zavřeštěla Muriel, „proč polovina z nás nevěděla, že nějakou sestru má, dokud ji v rakvi nevynesli z domu a nepřipravili pohřeb? Kde byl ten uctíváný Albus, když byla Ariana zamčená ve sklepě? Nebyl doma. Oslňoval v Bradavicích a netušil, co se děje v jeho vlastním domě!“

„Co tím myslíte, zamčená ve sklepě?“ ptal se Harry. „Co to znamená?“

Doge vypadal zoufale. Tetička Muriel se znovu zachichotala a pak Harrymu odpověděla.

„Brumbálova matka byla příšerná žena, prostě strašná. Pocházela z mudlovské rodiny, i když jsem slyšela, že předstírala opak.“

„Nikdy nic takového nepředstírala! Kendra byla úžasná,“ zašeptal zubožený Doge, ale Muriel ho ignorovala.

„... hrdá a dominantní, takový ten typ čarodějky, kterou by nesmírně pokořilo, kdyby přivedla na svět motáka...“

„Ariana nebyla moták!“

„Říkej si co chceš, Elfiasi, ale zkus vysvětlit, proč nikdy nechodila do Bradavic!“ Muriel se znovu otočila k Harrymu. „To víš, za našich dob se motáka snažila rodina často schovat a někdy to šlo až do extrémů, jakým je třeba zamknout malou holku v domě a předstírat, že neexistuje...“

„Říkám, že takhle se to nestalo!“ snažil se ji výkřikem zastavit Doge, ale Muriel pokračovala jako lavina a svá slova adresovala Harrymu.

„Motáci obvykle navštěvovali mudlovské školy a doporučovalo se jim, aby se integrovali do jejich společnosti. Bylo to k nim laskavější než se snažit jim najít místo v kouzelnickém světě, kde stejně budou vždycky patřit mezi spodinu, ale Kendru Brumbálovou by nikdy ani nenapadlo poslat dceru do mudlovské školy...“

„Ariana byla křehká! Její zdraví bylo tak špatné, že jí nemohli dovolit...“

„... nemohli dovolit vyjít ven?“ téměř zakdákala Muriel. „Ale nikdy se neobjevila u Svatého Munga a žádný léčitel se na ni nikdy ani nepodíval!“

„Vážně, Muriel, jak jenom můžeš vědět, že...“

„Pro tvou informaci, Elfiasi, můj bratranec Lancelot pracoval jako léčitel u Svatého Munga a mé rodině pod slibem mlčenlivosti prozradil, že tam Arianu nikdy nikdo neviděl. Lancelot si myslel, že to je nějaké podezřelé.“

Doge měl slzy na krajíčku. Muriel si to naopak užívala a znovu luskl na číšníka, aby se postaral o další přísun šampaňského.

Otupělý Harry si vzpomněl, jak ho schovávali Dursleyovi před návštěvami, zamykali pod schody, snažili se ho umlčet, to všechno kvůli tomu, že byl kouzelník. Cítila se Brumbálova sestra podobně, i když z opačného důvodu? Zamykali ji kvůli nedostatku kouzelnických schopností? Vážně ji Brumbál nechal osudu a vydal se do Bradavic dokázat si, že on talent má?

„Takže kdyby Kendra nezemřela jako první, přísahala bych, že to byla ona, kdo se Ariany zbavil...“

„Jak tohle vůbec můžete říct, Muriel? Matka že by zabila svou vlastní dceru? Přemýšlejte, než něco řeknete!“

„Jestliže je matka schopná svou dceru po léta zamykat, proč by to nedotáhla do konce?“ pokrčila rameny tetička Muriel. „Ale jak už jsem řekla, nesedí to, protože Kendra umřela dřív než Ariana – no ale nikdo nevěděl jistě...“

I když Ariana mohla po svobodě toužit tak silně, že by v zápalu boje Kendru zabila,“ zamyslela se Muriel. „Krut' si hlavou jak chceš, Elfiasi. Na Arianině pohřbu jsi byl, že ano?“

„Ano, byl,“ procedil odpověď mezi zuby. „Tak smutnou a zoufalou událost jsem nezažil. Albus měl zlomené srdce...“

„No, jeho srdce nebylo samo. Nezlomil snad Aberforth v uprostřed obřadu Albusův nos?“

Jestli před malou chvílí vypadal Doge vyděšeně, nebylo to nic proti tomu, jak vypadal teď. Jako kdyby mu Muriel vrazila kůl do srdce. Ta se jen hlasitě chichotala a přidávala si další šampaňské, které jí bublalo v krku.

„Jak vy...“ zakoktal.

„Má matka a Bathilda Bagshotová byly přítelkyně,“ neskrývala Muriel své potěšení. „Bathilda matce vše podrobně popisovala a já poslouchala za dveřmi. Rvačka nad rakví. Podle Bathildy Aberforth křičel, že je všechno Albusova vina, že Ariana zemřela. A pak mu jednu natáhl pěstí přímo do obličeje. Albus se prý ani nepokoušel bránit, což přišlo všem divné. Vždyť by Albus mohl Aberfortha zneškodnit v souboji s oběma rukama založenýma za zády.“

Další šampaňské skončilo v její skleničce. Vyprávění těch starých klepů jí těšilo stejnou měrou, jakou to Doge děsilo. Harry netušil, čemu má věřit, co si o tom všem myslet. Chtěl znát pravdu, ale Doge jen seděl a tichým hlasem opakoval, že Ariana byla nemocná. Harry by jen stěží uvěřil tomu, že by Brumbál nečinně přihlížel krutostem, které by se v jeho vlastním domě děly. Ale na tom příběhu bylo nepochybně něco podivného.

„A ještě vám něco řeknu,“ nenechala se zastavit Muriel a odložila pohár. „Myslím, že to Bathilda je ten tajemný zdroj Rity Holoubkové. Všechny ty náznaky v rozhovoru o blízkosti zdroje Brumbálově rodině... sám bůh ví, že o dění kolem Ariany věděla úplně všechno. Prostě to sedí.“

„Bathilda by s Ritou Holoubkovou nepromluvila,“ zašeptal Doge

„Bathilda Bagshotová?“ uvědomil si Harry. „Autorka Dějin čar a kouzel?“

To jméno vídal Harry na obálce jedné ze svých učebnic, i když tahle nepatřila k těm, které by pečlivě studoval.

„Přesně,“ chytil se Doge Harryho otázky, jako by mu měla zachránit život. „Nejtalentovanější historička kouzelnického světa a dávná Albusova přítelkyně.“

„Dnes už trochu senilní, co jsem slyšela,“ dodala Muriel vesele.

„Jestli ano, pak je více než nečestné od Holoubkové využívat této její slabosti. A nic, co dnes Bathilda řekne, nelze brát vážně!“

„Jsou přece způsoby, jak přivolat dávné vzpomínky. Jsem si jistá, že Rita Holoubková je všechny ovládá,“ nenechala se Muriel zastavit. „Ale i kdyby to měla Bathilda už úplně zmatené, určitě bude mít staré fotografie, dokonce i dopisy. Znála Brumbálové roky. Výlet do Godrikova dolu se musel Ritě vyplatit, jak bych tak odhadovala.“

Harry se zakuckal máslovým ležákem, který právě usrkával. I když kašlal a Doge se mu snažil pomoci bouchnutím do zad, díval se Muriel do lesklých očí. Když nad sebou znovu získal kontrolu, položil otázku. „Bathilda Bagshotová žije v Godrikově dole?“

„Odne paměti. Brumbálovi se tam přistěhovali poté, co Percivala zavřeli. Bathilda se stala jejich sousedkou.“

„Brumbálovi bydleli v Godrikově dole?“

„Právě jsem to řekla, Barry,“ docházela Muriel trpělivost.

Harry se najednou cítil vyčerpaný, prázdný. Znal Brumbála šest let a ani jednou se mu nezmínil, že oba žili a přišli o své blízké v Godrikově dole. Proč? Byli Lily a James pohřbeni blízko Brumbálové matky a sestry? Chodil Brumbál k jejich hrobům a míjel cestou ty jeho rodičů? A nikdy, ani jednou se mu o tom nezmínil. Nikdy...

Nedokázal ani sám v sobě pochopit, proč to pro něj je tak důležité. Měl ale pocit, že tajit před ním, že měli nějaké místo a zážitky společné, bylo téměř jako by mu lhal. Zíral prázdným pohledem před sebe a nevnímal, co se kolem děje. Tak si ani nevšiml, že se z davu oddělila Hermiona a stoupla si k jeho židli.

„Už prostě nemůžu tancovat,“ funěla, zula si botu a začala si masírovat chodidlo. „Ron šel pro další máslový ležák. Něco se děje. Všimla jsem si, že Viktor právě odešel od Lunina otce s naštvaným výrazem, jako by se hádali...“ Náhle ztichla a podezíravě se na něj podívala. „Harry, jsi v pořádku?“

Harry přemýšlel, kde začít, ale v tu chvíli už na tom nezáleželo. Něco velkého a stříbrného proletělo nad jejich hlavami. Na tanečním parketě se objevil nádherný třpytivý rys – přímo mezi užasými tanečníky. Ti nejbližší přestali tančit a ostatní se otáčeli, aby viděli, co se děje. Patron otevřel ústa a promluvil typickým hlubokým hlasem Kingsleyho Řetězáka.

„Ministerstvo padlo. Scrimgeour je mrtev. Přicházejí.“

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh